

NIEUWSBRIEF VOOR LEDEN
STICHTING RUITERSPOREN

het RUITERTJE

59

12 DECEMBER 2022

JAARGANG 12

STICHTING RUITERSPOREN

INHOUD SAMENGESTELD DOOR

JAAP RUITER

REAGEREN?

RUITERSPOREN@GMAIL.COM

Deze foto maakte ik lang geleden. **Tjitte** was mijn lievelingskat en dit was zijn favoriete plek op de bank. Ik was juist begonnen met de eerste voorzichtige schreden te zetten op het genealogiepad.

Veertig jaar later is nu dan het laatste **RUITERTJE** van 2022 volgeschreven en rest mij alleen nog jullie allemaal toe te wensen:

*Een fijne Kerst en
een gelukkig en gezond 2023!*

Ken je iemand die vást geïnteresseerd is in onze familie(stamboom)?

Stuur hem of haar dit **RUITERTJE**!

(DE) RUITER

◆ BASTAARDEN IN DE MIDDELEEUWEN

Het laatste nummer van Gen, het kwartaalblad van het Centraal Bureau voor Genealogie (tegenwoordig CBG | Centrum voor familiegeschiedenis) bevat een artikel over bastaarden in de middeleeuwen. Voor ons een interessant artikel omdat we in de Zutphense Ruyters meerdere bastaardkinderen hebben geïdentificeerd, waarvan er eentje mogelijk aan de wortel staat van onze eigen Ruyterfamilie.

Zoals bekend zijn bastaarden de kinderen die buiten het huwelijk geboren worden; ook bekend als onwettige of onechte kinderen (onecht in de zin van niet-in-de-echt). We hebben het dan meestal over kinderen waarvan de vader getrouwd is met een andere vrouw dan de moeder van de kinderen.

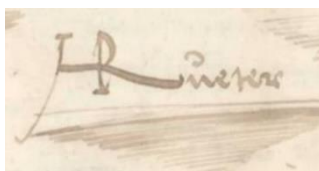
In de 15^e en 16^e eeuw keek men anders tegen deze kinderen aan, dan je misschien zou denken. In deze periode bestond het wettige burgerlijke huwelijk niet. De invloed van de katholieke kerk op alle facetten van het leven was groot. Trouwen deed je in de kerk en alleen een dergelijk huwelijk werd erkend. Hoe er tegen bastaarden werd aangekeken hing sterk af van tijd en plaats. In latere tijd werd er nogal op neer gekeken (denk bv. aan het Engelse *bastard* = smeerlap), maar in de middeleeuwen konden bastaardkinderen volwaardige burgers zijn, weliswaar met enkele beperkingen.

Zo konden ze **geen** aanspraak doen gelden op de erfenis van hun verwekker. Die was voorbehouden aan de kinderen uit zijn huwelijk(en). Ze konden echter wel degelijk van hun moeder erven en waren daarin volkomen gelijkwaardig aan hun halfbroers en -zusters die hun moeder eventueel bij haar echtgenoot had verkregen.

De sociale status van bastaarden hing sterk af van de status van hun biologische vader. In de regel hadden bastaardkinderen van vorsten en edelen meer mogelijkheden dan bastaardkinderen van 'lagere' komaf. Ze vervulden belangrijke bestuurlijke, kerkelijke en militaire ambten en leverden zo een nuttige bijdrage aan het vergroten van de invloed van de familie.

De vader was verplicht om bij te dragen aan het levensonderhoud en de opvoeding van het door hem erkende buitenechtelijke kind. Deze verplichting gold tot zo lang de zoon zelf inkomsten kon verwerven, of totdat de dochter trouwde.

In de Ruyterfamilie hebben we de afgelopen jaren diverse bastaardkinderen opgespoord, en eveneens gevonden dat deze als volwaardige leden van de familie werden beschouwd. Een opvallende voorbeeld is **Henrick Ruyter** [↗ STAMBOOM](#), die samen met zijn zuster Lumme een kind was van Henrick Gerrits Ruyter en **Stijne Sanders Varwer**. Dat we de naam weten van hun moeder is wel bijzonder en een teken dat dit een geaccepteerd verschijnsel was. Zoon Henrick werd door zijn vader naar de

universiteit gestuurd en kon daarna aan de slag als overrentmeester en stadssecretaris in Zutphen. Hij bewoonde een kapitaal pand vlak bij de Walburgiskerk. Zie ook ["Overrentmeester Henrick Ruyter"](#) en [Raadhuissteeg 6.](#)

◆ ZUTPHEN, 1572

Pas in oktober kwam het langverwachte boek "Zutphen 1572" van Johan Visser uit. Hij onderzoekt in dit boek de omstandigheden en gebeurtenissen rond de inname van de stad Zutphen door de Spanjaarden in november 1572. Opzienbarende conclusie: het 'bloedbad van Zutphen' zoals het is gaan heten, heeft niet op de grote schaal plaatsgevonden waarvan in de geschiedenis gesproken wordt. Dat betekent niet dat de inname zonder geweld gegaan is, in tegendeel. Maar een grootscheepse moord op Zutphense burgers heeft niet plaatsgevonden.

Het valt op dat er weinig contemporaine bronnen beschikbaar zijn. Over de rol van schepen **Henrick Ruyter** [↗ STAMBOOM](#) die al jaren in het stadsbestuur zat (overigens de vader van de hiervoor genoemd Henrick Ruyter) worden we niets gewaar.

Toch is het een interessante geschiedenis – ook voor ons begrip van de Ruyterfamilie – en in het volgende RUITERTJE zal ik dit verhaal uit de doeken doen.

◆ ZUTPHEN, 1672

In 1672 vielen de legers van Frankrijk, Engeland en de bisschoppen van Münster en Keulen ons land binnen. Het afgelopen jaar is daar in de media ruime aandacht aan besteed.

Lodewijk XIV

Ook voor Zutphen ging dit 'rampjaar' niet ongemerkt voorbij. Nadat de stad in 1591 definitief in Staatse handen was gekomen, was ze vanaf die tijd dusdanig versterkt, dat het als een van de sterkste steden van de Verenigde Nederlanden gold. In 1672 ten tijde van het beleg waren de magazijnen goed gevuld en was de stad in staat om een langdurige belegering te kunnen weerstaan.

Maar de omvang van het Franse leger dat in juni voor de poorten verscheen én de gunstige voorwaarden voor overgave maakten dat op 25 juni de poorten geopend werden. De stad werd zonder slag of stoot ingenomen en bleef plundering bespaard. De stad kon dit met bijna 100.000 gulden afkopen.

De Franse bezetting heeft tot in april 1674 geduurd. Stadhouder Willem III was een militaire campagne in de Zuidelijke Nederlanden begonnen, en de Franse koning Lodewijk XIV moest zijn legers uit de Noordelijke Nederlanden terugtrekken omdat de Franse grenzen nu zelf bedreigd werden.

Voor hun vertrek ondermijnen de Fransen de stadsmuren en vestingwerken en dreigen die op te blazen. De stad kan dit wederom afkopen met 70.000 gulden. Om er zeker van te zijn dat Zutphen dit enorme bedrag ook werkelijk zal betalen worden er 12 gijzelaars uit gegoede kringen meegenomen door de vertrekkende Fransen met de belofte dat ze goed behandeld zullen worden. Eén van die twaalf is **Johan ten Behm** [↗ STAMBOOM](#) ; een bekende naam in de Ruyterstamboom.

We kennen Johan ten Behm namelijk als echtgenoot van **Belitjen Henricks Ruyter**. Er bestaat een akte uit 1582 waarin ze hun huwelijkse voorwaarden opstellen. Daarmee kan deze Johan onmogelijk de gezochte persoon zijn. Als hun zoon Johan rond 1590 is geboren, moet hij ook al ruim 80 jaar zijn; dat lijkt wel oud voor een gijzelaar. Dat pleit voor nóg een jongere generatie, dus de kleinzoon van Belitjen Ruyter. Ik heb jammer genoeg nergens een stamboom(fragment) van de Ten Behm's kunnen vinden om een en ander te verifiëren.

Zutphen heeft grote moeite om het verschuldigde bedrag bij elkaar te krijgen. Er worden overal leningen afgesloten, maar de stad is nauwelijks kredietwaardig. Daar hebben de Fransen zelf wel voor gezorgd.

De gijzelaars worden wel gevangen gehouden, maar mogen bij toerbeurt enige tijd terug naar Zutphen. Maar dan slaan de Staatse troepen hun beleg voor Grave op, de stad waar de gijzelaars gevangen worden gehouden (onder Nijmegen). Er ontstaat een impasse, want de gijzelaars in Zutphen voelen er niets voor om door de militaire linies te moeten reizen om hun lotgenoten af te lossen. Dat zorgt weer voor wrevel bij de echtgenotes van de gevangen gijzelaars, die hun mannen voorlopig niet terug zien keren. Dan besluiten de Fransen hun meest waardevolle gijzelaars elders onder te brengen, want als Grave valt, zijn ze ook hun uitzicht op het losgeld kwijt. In augustus worden dr. Haack en Johan ten Behm op transport naar Maastricht gesteld.

Intussen heeft Zutphen alle betalingen opgeschort, en verbiedt ook stadhouder Willem III dit soort betalingen. Veel meer dan brieven schrijven aan het stadsbestuur kunnen Haack en Ten Behm niet. Deze brieven zijn op één na, niet bewaard gebleven.

In oktober 1674 komt Grave weer in Staatse handen en eist Willem III de vrijlating van alle gijzelaars. Die uit Grave keren spoedig terug naar Zutphen, maar Haack en Ten Behm blijven in Maastricht vast zitten. Willem III dreigt de paspoorten in te trekken van diegenen die de plaats van het tweetal in Maastricht willen overnemen.

Willem III

Dan in februari 1676 maakt de stad toch het restant van de vrijkoopsum naar de Fransen over en keren de beide mannen na twee jaar detentie terug naar Zutphen. Hoe ze dit gebrek aan voedsel, slechte huisvesting, bedreigingen, onzekerheid, hebben doorstaan, weten we niet.

Daar neemt Johan ten Behm zijn oude aanstelling als kerkmeester weer op zich, maar niet voor lang want in het jaar daarop overlijdt hij. Ook Haack pakt ook zijn oude beroep weer op; hij overlijdt rond 1700.

Bronnen

Zutphen, 2022/4 :Zutphenaren gegijzeld door Lodewijk XIV

◆ "EVEN" NAAR DE MARKT

Het volgende verhaal kreeg ik opgestuurd door Jan-Bate Bles. Ik heb zijn tekst aangevuld met wat achtergrond informatie.

Grietje Geerts Schippers (1870-1959) trouwde op 23 april 1892 te Oldelamer met **Roelof Dirks de Ruiter** [↗ STAMBOOM](#).

Roelof koopt via zijn oom Jurjen Roelofs de Ruiter een huis(je) aan de Gracht in Oldelamer (tegenwoordig Munnekeburen). Als timmerman knapt hij het perceel op en breidt hij het boerderijtje meerdere malen uit. In het voorhuis van het boerderijtje wordt een winkeltje gevestigd. De klandizie bestond vooral uit langsvarende turfschepen, want de Gracht was destijds een belangrijke afvoeroute voor de turven die in het achterland rondom Munnekeburen gewonnen waren.

Dit winkeltje in stoffen, kleding en manufacturen werd gerund door Grietje. Voor de inkoop van haar goederen ging ze naar de markt in Amsterdam. Daarvoor moest ze nogal een omvangrijke reis afleggen:

Vanuit hun huis ging ze de brug over de Gracht over; in die tijd niet veel meer dan een houten plank. Vervolgens liep zij via een schelpenpad naar Lemmer, zeker drie uren flink doorstappen. Om 12.00 uur vertrok dan de veerdienst op Amsterdam (de befaamde Lemmerboot) en kon ze een boottocht van circa vijf uren tegemoet zien.

In Amsterdam aangekomen op de Ruyterkade (!) bij het Centraal Station liep ze dan naar de markt waar ze haar waren kocht en naar verluid onderhandelde ze daarbij altijd stevig over de prijs. Ze liet bepaald niet over zich heen lopen. De nachtboot terug naar Lemmer vertrok rond middernacht, en dan moet ze om een uur of negen 's ochtends weer thuis geweest zijn... Een ontzettend dappere/sterke vrouw; zeker voor haar tijd!

In 1924 verhuisden Grietje en Roelof naar een boerderijtje in Wolvega en zette hun zoon Dirk na zijn huwelijk het ouderlijk huis voort; daarmee kwam er een einde aan het winkeltje aan de Gracht. Met de omzet zal het intussen ook wel flink minder geworden zijn; de periode van turfwinning was voorgoed voorbij...

◆ RENTE KOPEN

In de middeleeuwen werd bij het uitlenen van geld het vragen van rente beschouwd als een zonde, immers, zo staat in de bijbel:

Exodus 22:25 - Als je geld leent aan iemand... vraag geen rente van hem

Geldschieters hadden derhalve een slechte naam. Men achtte het onjuist dat rijken geld verdienden zonder hiervoor te moeten werken. In 789 voerde Karel de Grote zelfs een totaal renteverbod in. Dit 'woekerverbod' maakte het vragen van een rente strafbaar, maar zorgde er ook voor dat er bijzonder weinig geld in omloop was en dat was slecht voor de economische ontwikkeling.

Echter, de behoefte aan geld was soms hoog en er werd een schijnheilige oplossing gevonden door simpelweg de terminologie aan te passen. Daarin leende de geldschieder geen geld uit tegen een bepaalde rente maar hij **kocht de rente** door bij iemand een bedrag op tafel te leggen. De ontvanger van dat geld keerde dan eenmaal per jaar de rente uit. Als onderpand fungeerde vaak een huis of stuk land, tegenwoordig zouden we een dergelijke transactie een hypotheek noemen.

Anders gezegd: wie geld nodig had verkocht aan de geldverstrekker het recht om elk jaar van de vrager een zeker bedrag te ontvangen. Bleef de laatste in gebreke dan verviel het onderpand aan de geldverstrekker.

Een akte (regist) uit die tijd ziet er bv. zo uit:

Richter en schepenen van Zutphen oorkonden, dat Derick Isseren, zijn vrouw Johanna van Zuierhuys en zijn zuster Aelken aan Johan Ruitter en zijn vrouw Geerdtken Marryenborchs een jaarlijkse los- en erfrente verkocht hebben van 7½ daalder, gaande uit hun huis op de Olde Want.

In tegenwoordige terminologie zou zo'n regist er als volgt uit zien:

Richter en schepenen van Zutphen oorkonden, dat Derick Isseren, zijn vrouw Johanna van Zuierhuys en zijn zuster Aelken een geldbedrag hebben geleend van Johan Ruitter en zijn vrouw Geerdtken Marryenborchs tegen een jaarlijkse los- en erfrente van 7½ daalder. Als onderpand dient hun huis op de Olde Want.

Opvallend in dit soort akten is dat de hoogte van de leensom nooit rechtstreeks genoemd wordt, waarschijnlijk om problemen met de kerkelijke autoriteiten te voorkomen. De afgesproken rente lag meestal rond de 5 à 6 procent, iets wat we tegenwoordig nog altijd als redelijk ervaren. Verder werd het geleende geld in principe niet afgelost, maar de overeenkomst kon wel elk jaar worden verbroken, met een afgesproken opzegtermijn.

Van de Zutphense Ruyterfamilie vinden we vele leden in diverse aktes terug als geldschieters / hypotheekverstrekkers. Dat ze zo welgesteld waren, heeft er dus voor gezorgd dat we hun stamboom hebben kunnen reconstrueren.

◆ DE HOFMAAT IN NEEDE

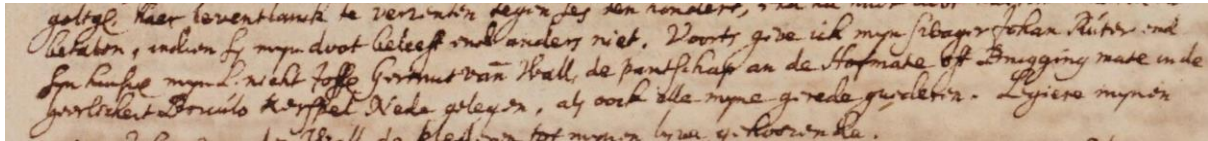
Een andere manier om snel aan geld te komen was het verpanden van waardevolle spullen; dat is niet anders dan tegenwoordig. Ook hierbij moest rente betaald worden maar flink meer: misschien wel 5 procent per maand. Het verpande goed ging meteen over in eigendom. De rente was verschuldigd op het moment dat je

je voormalige eigendom terug kocht.

Een bijzonder aardig voorbeeld uit de Ruyterfamilie vinden we in de "Kentenissen van Kreijnck", in het testament van Gerrit Swaefken uit 1616 lezen we:

...

*Voorts geve ick myn swager **Johan Ruter** end syn huisvr[ouw] myn Lieve nicht Joff[rouw] Gertruit van Wall de pantschap an de Hofmate oft Bruggingmate in de heerlickeit Borculo kerspel Nede gelegen, als oock alle myne gerede guederen*

...

Dit testament werd in 1622 geopend – Gerrit was blijkbaar overleden – en **Johan Ruyter** [^ STAMBOOM](#), met zijn echtgenote **Gertruit van der Wall** werden de nieuwe eigenaren van de Hofmate in Neede. Grappig dat de oude spelling uit de 17^e eeuw moderner aandoet dan het huidige Neede...

Door omstandigheden kom ik regelmatig in Neede, en ben dus op zoek gegaan naar deze Hofmate (daarbij geholpen door de Historische Kring Neede, waarvoor dank).

Tot 1616 was het klooster Überwasser in de stad Münster eigenaar van de hof in Neede. Neede behoorde tot de heerlijkheid Borculo, en was een leen van (de bisschop van) Münster. In 1615 besliste het hof van Gelre dat de heerlijkheid juridisch onderdeel werd van het gewest Gelre en dus toebehoorde aan de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden. De heer van Borculo werd daarmee eigenaar van de hof in Neede. Hij heeft daarna al spoedig de hof verpand aan Gerrit Swaefken. Gerrit stamde uit een patriciërsgezicht, waarvan vele leden stadsbestuurders in Deventer geweest zijn.

De hof te Neede wordt al in de 11^e eeuw genoemd. Zij heeft aan de basis gestaan van de ontwikkeling van dit dorp. Op het land van deze hof wordt in de 12^e eeuw een kerk gesticht als eigen kerk van het stift Überwasser in Münster. Rond deze kerk ontstaat vervolgens een dorp als nederzetting van ambachtslieden en functionarissen van kerk en overheid.

Voor het eind van de 15e eeuw blijkt de hof te Neede te zijn gesplitst in twee afzonderlijke eenheden: de Grote en Lutke Hoff. Vermoed wordt dat de Grote Hof aan de tegenwoordige Bleekenweg gelegen heeft (onderste pijl), de Lutke

Hof schuin tegenover de kerk aan de Oudestraat (bovenste pijl).

Het is natuurlijk geen toeval dat hof en kerk aan de Oudestraat liggen/gelegen hebben. Dit moet werkelijk de oude weg zijn door dit gebied en hierlangs moet de eerste bewoning zijn ontstaan.

Op de kaart is tevens te zien dat de naam Hofmaat nog steeds in Neede aanwezig is. Een straat, een grandcafé en een school houden de herinnering aan de oude havezathe levend.

Jammergenoeg is (nog) niet bekend hoelang Johan en Geertruit eigenaren zijn gebleven, en of de hof ooit weer teruggekocht is door de oorspronkelijke eigenaar. Geertruit overleed reeds in 1625, haar man Johan overleefde haar 15 jaren.

◆ RUITER-BEELDEN

Tijdens de afgelopen zomer kwam ik nog het volgende bord tegen als leuke aanvulling voor de RUITERbeelden-pagina op de website. Het gaat zoals bekend daarbij om **foto's die op enige wijze verband houden met onze familie of familienaam.**

◆ ARMGART RUYTHERHUISJES

Op 1 augustus 1472 maakt **Ermgart** haar testament op - zie "[Testament Ermgart Ruyter, 1472](#)" - waarin ze ondermeer vijf huizen op de Nijestat bij Basserort schenkt, om er armen in te laten wonen. De pastoor van de Nieuwstadskerk zal de woningen beheren. Hij krijgt jaarlijks 8 pond om de huizen te onderhouden en te zorgen dat alles goed verloopt. In 1497 verklaart de heer Adriaen Esselinck, pastoor van de Nieuwstadskerk:

"dat Armgert en Regelant Ruters hebben in de 5 armenhuisjes a.d. Basserortzstraitet. b.v. de arme lieden die daar wonen 8 lb per jaar en een "gairden" a.d. Hesmarckt gegeven (volgens brief). Hij heeft zelf ontvangen brief van 1 Schilt [1 oude schild = 3 pond] per jaar om daarvan opziender te zijn op die huisjes en om die "in daicke (te)hailden" met die 8 lb. Mocht het met dit geld niet lukken, dan mag de oudste man v.h. geslacht Ruter de ene oude schilt weer tot zich nemen en de huisjes daarvoor beheren en dan moet ook de brief van 8 lb en de tuin teruggegeven worden".

De zusters Armgert en Regelant Ruyter zijn dan al overleden. Hun namen komen we vaak in combinatie tegen. Het lijkt erop dat ze ongetrouwd gebleven zijn en bij elkaar zijn blijven wonen. Van Ermgart weten we dat ze bierbrouwer was.

In 1555 wordt gesproken van de Armgart Ruythershuysjes in Bachgerort.

Daarna duurt het tot 1621 als in de Backeroorde door de familie Ruter worden verkocht:

"zekere 'wueste' huisplaatsen, nu in twee gelijke delen gedeeld en door kopers tot twee nieuwe woningen opgetimmerd".
Opmerking: Deze huisplaatsen behoorden eertijds den armen en de koopsom is belegd in Barbara Gasthuis (= Ruitershofje).

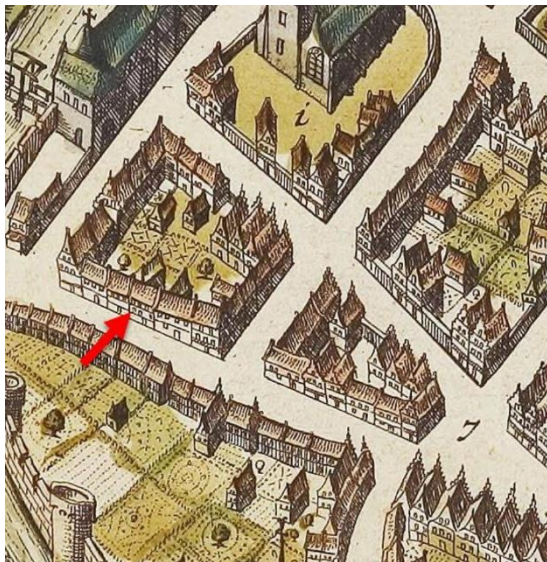
Waar hebben deze huizen gestaan?

Op de kadasterkaart van 1832 is de plek gauw gevonden. Nummer 454 en 456 zijn twee huizen (rood en blauw omkaderd), de bijbehorende tuinen vinden we onder nummer 455 en 457.

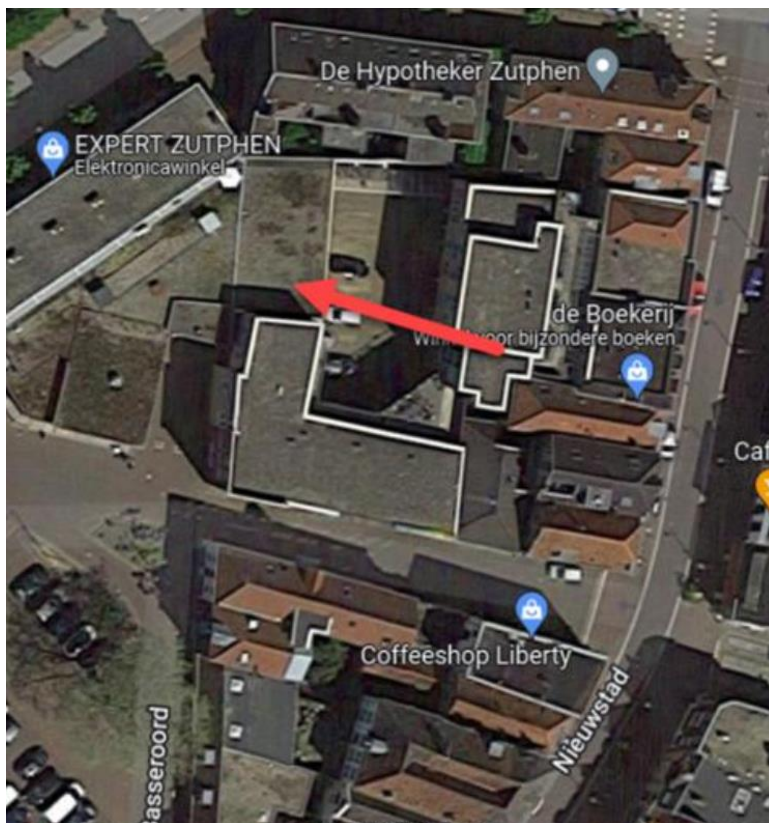
De huizen moeten we zoeken westelijk van de Nieuwstadskerk in het noorden van de stad.

Op de kaart uit 1649 (waarop het noorden naar links wijst) is de plek ook gauw gevonden:

Tegenwoordig is dit stukje stad volledig gerenoveerd en bijna onherkenbaar veranderd. Dat dit niet het fraaiste stadsdeel was blijkt wel uit deze foto uit 1962 van de oostelijke zijde van deze straat. Op de achtergrond zien we de Kruittoren, zodat bij de rode pijl ongeveer de twee panden gezocht moeten worden.

Al met al is het een uitdaging om op de huidige kaart van Zutphen de armenhuisjes aan te wijzen, maar ik kom uit op een parkeerterreintje achter de Expert.

Zelf rondkijken met Google StreetView: [StreetView Armgart Ruyterhuysjes](#)

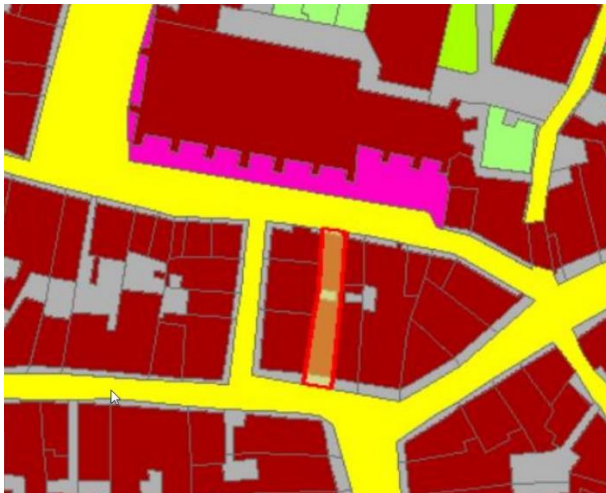

◆ TURFSTRAAT 3

In 1461 verstrekt Wyse Trympmaekers aan haar zoon Wolbert en diens vrouw Griete een hypotheek voor dit huis aan de Speyggelstraete. Tegenwoordig staat deze straat als Turfstraat te boek.

Wyse is de weduwe van Claes Trympmaeker en naast Wolbert heeft ze ook nog een dochter Alyt. Deze Alyt trouwt in ditzelfde jaar met Johan Gerrits Ruyter.

Nog in 1469 wordt Wolbert als bewoner genoemd, daarna is dit pand overgegaan in handen van dochter Alyt en Johan Ruyter want in 1488 verkopen zij het huis. In 1497 nemen Gerit Ruiters X Witzse een hypotheek op dit huis. Gerrit is een achterneef van Johan en Alyt. Ook in 1505 zijn Gerrit en Witze de hypotheeknemers. In 1518 lezen we dat Wijze, weduwe van wijlen Gerit Ruyter Henrijs, het huis verkoopt. Daarmee eindigt dan ook de bemoeienis van de familie Ruyter met dit huis.

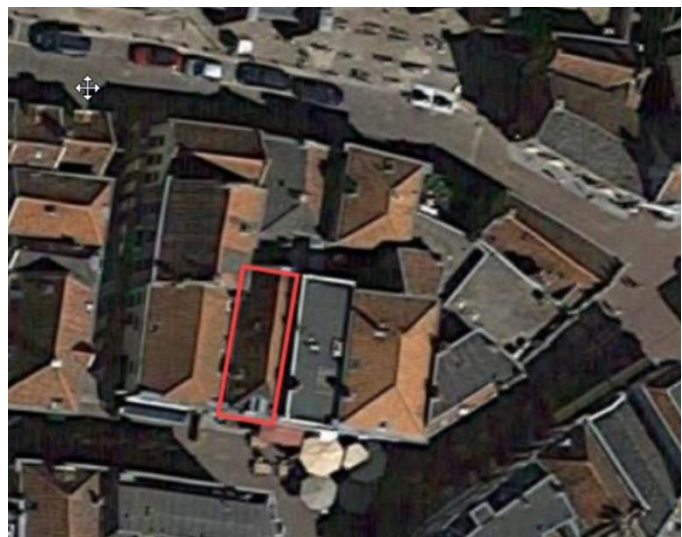

Als we nummer 1045 op de kadasterkaart van 1832 opzoeken, zien we dat het perceel tussen de Turfstraat (zuiden) en Broederenkerkhof (noorden) ligt, en dat aan beide straten een pand staat met er tussen een soort gangetje. In de beschrijvingen staat dat het betreffende pand aan de Spiegelstraat staat (hieronder rood omkaderd); wellicht is de bebouwing aan het Broederenkerkhof van latere datum. Dit pand is in zijn huidige vorm ook niet erg interessant; het is onder één dak

gevoegd met zijn buurman en herbergt een garage op de benedenverdieping.

Het pand aan de Turfstraat is nog altijd een fraai huis om te zien: "Het wapen van Gelder".

Tot voor kort was hier een Indonesisch restaurant "Sama Sama" gevestigd.

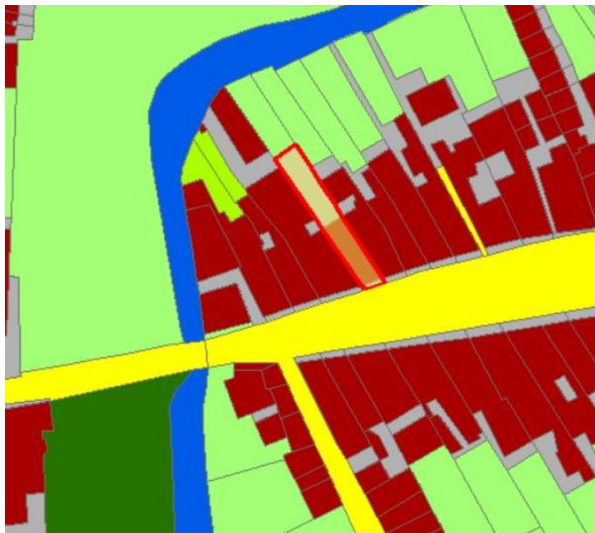
Zelf rondkijken met Google StreetView: [StreetView Turfstraat 3](#)

◆ LAARSTRAAT 9

Slechts één enkele aantekening is gevonden waar uit blijkt dat de zusters Belitgen en Wilhemken Ruyter, met hun resp. echtgenoten Johan ten Behm en Sweer Keiser, dit huis en hof buiten de Laerpoort (tegenwoordig de Laarstraat) verkopen. We schrijven dan 1601.

De beide zusters moeten dit geërfd hebben via hun vader Henrick Henricks Ruyter of hun moeder Fenna Vaetebender. Dit was geen sjeke buurt en we mogen wel aannemen dat ze hier niet gewoond hebben.

Op de kadasterkaart van 1832 zien we de langgerekte kavels net buiten de Laerpoort.

Ook op de kaart van 1649 herkennen we de situatie meteen. Aan de straatkant de huizen, en daarachter de tuinen die zich tot aan de stadsgracht uitstrekken. Inderdaad staan her en der ook nog huizen in die tuinen. Als we de panden uit tellen, dan komen we bij de rode pijl uit:

In de huidige situatie:

Duidelijk zichtbaar dat dit oorspronkelijk twee panden geweest zijn; links is nr. 9, rechts is nr. 11.

Zelf rondkijken met StreetView: [StreetView Laarstraat 9](#)

◆ RUITERVLAG

WIE is er nou niet trots op ons familiewapen?

En wat is er leuker dan een vlag met ons familiewapen bij gelegenheid uit te hangen (of kado te geven)?

STICHTING RUITERSPOREN heeft opnieuw een serie vlaggen laten maken, en kan deze tegen een gunstige prijs aanbieden.

De vlag meet 100x150 cm en is bij **DVC** geproduceerd.

DE RUITERVLAG kost inclusief verzending € 30,-

De Stichting maakt geen enkele winst op de vlaggen omdat we de prijs zo laag mogelijk willen houden en we graag zien dat er op heel veel plekken een Ruitervlag wappert!

◆ DONATIES

Elk jaar in december vraag ik aandacht voor het feit dat de Stichting Ruitersporen geen donateurs meer heeft, maar alleen nog leden. De inkomsten van donateurs zijn daarmee ook weggefallen, maar de Stichting heeft wel haar vaste uitgaven gehouden, zoals de kosten voor de website en een aantal abonnementen, zoals b.v. Centraal Bureau voor Genealogie, Historische Vereniging IJsselham, MyHeritage, etc.

Daarom vraag ik je of je een vrijblijvende kleine donatie aan de Stichting wilt doen. Je steunt met jouw donatie het werk van de Stichting en helpt zo mee om het familieerfgoed van de familie (De) Ruiter te behouden voor het nageslacht.

Hartelijk dank aan diegenen die in de loop van dit jaar al een donatie hebben gedaan! Voor hen is deze oproep dan ook zeker niet bedoeld. Elke donatie is welkom op:

NL23 INGB 0670 5369 38

Ten name van **J A Ruiter**
Vermeld a.u.b. "**Donatie Ruitersporen**"

Bij voorbaat hartelijk dank!

